HENRICI MEIBOMII
IN
HISTORIAM ANGLICANAM
PROGRAMMA
Publicis Lectionibus præmissum.

HELMESTADII,
Typis GEORG-WOLFGANGI HAMMII Acad. Typogr.
Anno M DC LXXXIX.

HISTORIARVM STVDIOSIS

S. P. D.

HENRICVS MEIBOMIVS,

QVæ, terrarum olim & libertatis extrema, tardiusque à Romanis domita, BRITANNIA, hodie vero totius Europæ, nunquam magis exercitatæ, & in ambiguo positæ, mentem oculosque in se convertit, statu ejus præter opinionem, subito, & non sine Numine, mutato, me quoque adigit, ut, sepositâ Saxoniæ nostræ historia, de Britannicis rebus agere, proximis mensibus, decreverim. Non tamen antiquissima ejus, vel mixta dubiis narrationibus, vel planè fabulosa, recensebo; nec, quæ per Romanos ea in Insula acta, ex quo, sub Domitiano, Agricola, egressus veterum Legatorum & exercituum terminos, in provinciam eam redegit, per aliquot dein secula Romanis parentem, eorumque legionibus obsessam: nec

ea, quæ paullo post secutis temporibus sub Christianis Principibus contigerunt, certioribus licet prodita auctoribus, pluribus exponam: noviſſimis magis inhæsurus, quæ hodiernis, & quæ ante oculos nostros sunt, rebus lucem adferant aliquam, fontesque patefaciant malorum, quæ superiori & nostro seculo Insulam illam, quodam quasi fato, exercuerunt, occasionesque explicent, quibus leges duræ, de quarum abolitione nunc disputatur, occasionem dederunt. Talia autem imprimis ea sunt, quæ post Henrici VII tempora contigerunt, maximis in Imperio, nec minus in religione, turbis memorabilia: sine quorum notitia aliquis de iis, quæ noviſſimè gesta sunt, & imposterum gerentur, rectè judicare, non magis poterit, quam de coloribus cæcus.

Accuratè igitur mihi exponendum fuerit, quomodo trium nobilium Insularum, cum minutulis aliquot, ad unum Regem devenerit imperium: nec reticendum, quomodo, sub Henrico II Hibernia accedente, Pontifex Romanus Hadrianus se ingesserit, in Epistola ad Regem, ubi de Hibernia agit, ita in genere ausus scribere: *Sanè in Hiberniam & omnes Insulas, quibus Sol Justitiæ Christus illuxit, & quæ documenta fidei Christianæ cœperunt, ad jus B. Petri & Sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ, (quod & tua nobilitas recognoscit) non est dubium pertinere*: Quomodo, regnante in Anglia Eduardo I Bonifacius Pontifex Romanus Jura sua in Scotiæ Regnum ad Temporalia quoque extendere voluerit, contradicente Communitate Angliæ (Regnum Scotiæ

Scotiæ ad se pertinere existimante) in illa memorabili Epistola, quam, sedente Parlamento Lincolnienſi, Comites & Barones Angliæ centum & quatuor, totidem sigillis appensis, subscripserunt, ante undecim demum annos ex Bibliotheca Collegii Corporis Christi Oxonienſis publicata: quomodo ipsum Angliæ Regnum & Hiberniam, Johanne Rege, Innocentius III. Papa, post sexennii & trium mensium interdictum, feudali nexu sibi obstringere conatus fuerit: Quomodo secutis temporibus Curia Romana Regibus Angliæ, ordini sacro & profano, proceribus, populoque, vexationibus & collectis, alibi locorum non auditis, gravis fuerit, infinitis extantibus ea de re querelis, nullo usque ad Henricum VIII remedio: quomodo à Denario S. Petri (*Peterpence* vel *Romeſchot* dicto) quem pius Rex Ina, Scholæ in urbe Roma, tanquam Eleemosynam, destinaverat, ut Angli ibi in doctrina Christiana rectè informarentur, & interea sustentarentur, argumentum ducere voluerint, ut Sedi Romanæ jam ab antiquis temporibus tributarium esse Angliæ Regnum ostenderent, qua de causa & illum Romam mitti vetuit prudentissimus Rex Henricus VIII. Exponendum vero deinde mihi fuerit quoque, quæ sit illa, quæ hodie regnat, STVARTEA Familia, & quando ad illam Scotiæ, dein trium Regnorum, imperium devenerit: quæ Parlamenti origo, & minor major ve, lapsu temporum, autoritas: nec prætermittenda Bella illa, quæ Anglos inter & Gallos crudelissima & diuturna gesta sunt, his adeo primò favente fortuna, ut & magnam Galliæ partem sibi subjecerint & aliquamdiu possederint; explicandæq;

cauſæ, cur hodieque Angliæ Reges, omni licet poſſeſſione terrarum in Gallia amiſſa, titulum tamen Regis Franciæ retineant, & inter Inſignia ſua Lilia quoque Francica comparere faciant. Sanè, aut valde fallor, aut his clarè expoſitis, multum luminis accedet iis, quæ in potentiſſimo illo regno & noviſſimè acta ſunt, & proximè agentur.

Equidem, quomodo ſuperiore ſeculo, Henricus VIII, æternùm memorabili facto, cum antea Defenſoris Fidei nomine à Papa honoratus fuiſſet, deinde Supremi Capitis Eccleſiæ Anglicanæ ſub Chriſto titulum à Synodo & Angliæ Academiis acceperit, accedente mox Parlamenti auctoritate: quomodo deinde, intolerabili Pontificis Romani jugo excuſſo, libertatem, quam tamdiu anhelaverat, regno dederit: quæ motuum & mutationum, ſub Eduardo VI, Maria, & Eliſabetha, procellæ calamitates maximas regno intulerint: quàm graves contra ſapientiſſimæ Reginæ Eliſabethæ, & piiſſimi Regis Jacobi ſacra capita inſtitutæ conjurationes: quantos ſub ultimis Regibus motus de Eccleſiaſtici Regiminis forma diſſenſus pepererit: hæc, inquam, notiora equidem ſunt, utpote Compendiis quoque Hiſtoricis memorata. Cum tamen in illis non ferè niſi nudi eventus ſignentur, debitæ vero circumſtantiæ, ex quibus de conſiliis & cauſis facere judicium licet, omittantur, majoribus vero voluminibus, aut ſingularibus libellis (quorum copiam habere, aut legere non cuivis integrum eſt) tantum exponantur, ex iis omnibus diligenter collecta Vobis ediſſeram, nullis temere circumſtantiis

ſtantiis omiſſis, quæ rem, de quâ agitur, vel explicent vel illuſtrent. Id tantum doleo, ipſos Hiſtoricos ita in diverſa inter ſe abire, partiumque ſtudio abreptos, ſuarum rerum faciem diverſis quemlibet coloribus pingere, ut, quid veri ſubſit, difficulter conjicere liceat: dabo tamen operam, ut non niſi ea, in quibus plerosque, qui rerum peritia inſtructi, procul que ambitione, procul odio, ſcribunt, conſentire deprehendero, quæque vel laudanda de adverſariis non negant, vel, improbanda licet, de ſuis fatentur, tanquam veriſſima & indubitata proponam, de dubiis vero & incertis, nec aſſenſu meo dato, nec veſtro exſpectato, Non Liquere, candide profitear.

Has igitur Lectiones meas, non jucundas tantum, ſed & utiles fore arbitror, curioſis quibuſvis, hoc præſertim tempore, dum res in Anglia, non, ut antea, per quædam intervalla, & quaſi ſpiramenta, ſed uno ictu, concuſſæ ſunt: dum, ne ſervitutem ſuam alere ipſi & paſcere amplius viderentur, libertas ſignum ſuſtulit, ſub WILHELMO & MARIA, ſangvine proximis, toro dudum, nunc quoque regno, conjunctis. Equidem, quin multa adhuc conaturi ſint, quorum conſiliis & conatibus Regna illa ad exitium penè diducta, non dubito: dum tamen, quid hactenus civilium & ſacrarum turbarum Anglia viderit, vel in ſpem, vel ſolatia eorum, quæ evenient, ſcrutabimur, ſimul DEUM Opt. Max. rogabimus, ut citra cruoris effuſionem, ceu hactenus factum eſt, placidè omnia componi, STUARTEOSque florere, & WILHELMUM ita Regnis

Regnis ſuis præeſſe velit', ut rebus in Europa turbatis & diffluentibus portus, dubiis præſidium, calamitoſis ſolatium, publicis vero Germaniæ hoſtibus terror ſit, & exitium! Valete P.P. in Acad. Julia XII. Menſ. Martii.